

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 12. An hoc D. Iosephi & Deiparæ matrimonium possit etiam dici
omninò perfectum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

ligatum, eo nihilominus utatur, & carnaliter uxori copuletur, peccabit quidem contra religionem rationi voti violati at non peccato fornicationis contra castitatem, quia jus habet & quidem strictæ justitiæ exercendi illum actum, qui proinde fornicarius esse non potest, quandoquidem ex illo jure est, & ei in conjugii statu per se licitus, & si illicitus, non aliunde quam ex vinculo voti, quod ligat, non tollit jus istud.

LIII. Sed Quæres cur non possint conjuges etiam ex justitiâ se deobligare à petitione & redditione debiti? Ratio dubii est quod etsi nequeant conjuges de potestate & jure exigendi pro suâ libertate disponere, cum in hoc consistat essentia matrimonii, quam non possunt contrahentes dissolvere, possunt tamen de ipso actu conjugali cum hic maneat perfectè subjectus libertati contrahentium, cui proinde renunciare posse videntur salvo jure & potestate.

LIV. Respondeo non posse conjuges ab hoc se ex justitiâ deobligare etsi possint ex voto aut aliâ virtute: ratio est, quia actus conjugalis per modum termini essentialis, ex justitiâ debetur conjugi vi potestatis quam accipit in conjugem per matrimonium: unde cum non possit renunciare juri & potestati quam habet in corpus conjugis, nequit etiam ex justitiâ renunciare actui conjugali, ad quem ut possibilem tanquam ad terminum transcendentalem tendit maritalis potestas, sequeretur enim eundem actum esse ex justitiâ debitum eidem conjugali potestati, & simul non debitum ex eâdem justitiâ: debitum quidem ut est terminus quem essentialiter respicit potestas conjugalis: non debitum verò quatenus esset ei ex virtute justitiæ renunciatum: hoc autem est implicatorium & involvit contradictionem, ergo, &c.

L.V. Ad tertium dico, ex voto servandi castitatem non oriri deobligationem reddendi aut privationem juris petendi debitum, in quo consistit matrimonium, quod est jus radicale, sed tantum deobligationem juris actualis seu usus, quæ propriè non est deobligatio vel privatio juris, sed ligatio, eo quod verissimè in hoc & illo

conjugate voto ligato maneat jus petendi, & obligatio reddendi, sed ligatum & impeditum voto, quo simpliciter dissoluto per dispensationem, sine alio addito, possunt licitè uti illo jure: cujus simile videmus in conjugate adulterio qui per adulterium privatur jure petendi, & alter obligatione reddendi debiti vel potius impeditur, cum per solam injuriæ remissionem redintegretur.

Ad quartum & ultimum respondeo ad minorem fuerunt sui juris ut transferrent, & de facto transfulerunt verum jus radicale in corpus suum, quod sufficit: nec votum illorum exclusit istam translationem, sed ligavit tantum istam potestatem.

CAPUT XII.

*An hoc Divi Josephi, & Dei-
para Matrimonium possit
etiam dici omninò perfe-
ctum.*

DIvvs Thomas 3. part. quest. 29. art. 2. in corpore distinguit, ut iterum superius dixi, duplicem rei perfectionem. Primam & secundam. Prima rei perfectio, inquit, consistit in ipsâ rei formâ, à quâ speciem sortitur: Secunda verò perfectio, consistit in operatione rei, per quam res aequaliter suum finem attingit.

Forma matrimonii à quâ speciem suam sortitur est indivisibilis conjunctio animorum, seu vinculum illud, de quo supra, per quod conjuges sibi invicem fidem servare tenentur. Finis autem matrimonii est proles generanda & educanda: ad quorum primum, idest generationem, pervenitur per concubitum conjugalem: ad secundum, idest educationem, per mutuos viri & uxoris labores, quibus se invicem adjuvant, ad educationem proles utrique communis.

Ex his D. Thomas concludit Matrimonium Matris Dei & D. Josephi primam perfectionem attigisse, quia fuit verum matrimonium, ut superiori capite

capite latè probatum est. Questio ergo hic procedit de secundâ perfectione quam matrimonium habet ex fine, ut & res cæteræ.

IV. Et quia hæc, ut jam dictum est, est proles generanda vel educanda. Respondet Divus Thomas distinguendo: Si hoc referatur, inquit, ad carnalem concubitum, per quem proles generatur, non habuit illam Divæ Virginis & Divi Josephi Matrimonium, quia certum est, & fide constat, in illo nulum unquam adfuisse concubitum: habuit tamen secundam perfectionem quoad proles educationem, quia in hoc fuit electus à Deo Divus Josephus. Ita Sanctus Thomas & omnes Theologi communiter.

V. Non obstantibus supradictis existimo, si res hæc penitus inspiciatur, posse dici, & verum esse hoc matrimonium etiam primam partem hujus secundæ perfectionis attingisse. Probatur primò ex D. Augustino lib. 1. de nuptiis, & concupisc. cap. 11. ubi postquam probavit veritatem hujus matrimonii, quodque Christus ex eo ortus, ita ad utrumque pertineat, ut uterque parens ejus dici meruerit, quemadmodum etiam appellantur in Evangelio Lucae cap. 2. vers. 24. 27. 41. & 43. Ita denique concludit: *Omne itaque nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus Christi, Proles, Fides, Sacramentum: Prolem agnoscimus ipsum Dominum IESVM: Fidem, quia nullum adulterium: Sacramentum, quia nullum divorcium.* Ubi Sanctus Doctor in horum fœdere Conjugum ponit clarè non unum aut alterum nuptiarum bonum, sed omne, & inter illa prolem enumerat, per quam matrimonium secundam suam attingit perfectionem.

VI. Sed dissentit D. Thomas loco supra citato, ait enim quia secunda perfectio matrimonii est ut attingat finem suum, hoc est prolem. Atqui Divæ Virginis & Sancti Josephi Matrimonium habuit prolem, fuit ergò summè perfectum & in omni perfectione matrimonii consummatissimum.

VII. Quod autem dicit D. Thomas, quod perfectio & finis matrimonii est proles ad quam pervenitur per carnalem concubitum, qui non invenitur in prole hujus

sancti Matrimonii, nihil obstat, quia refert Sanctus Doctor modum ordinarium & usitatum per quem pervenitur ad prolem: per hoc autem non excludit modum extraordinarium & supernaturalem, quo Deus vult dare prolem etiam citra concubitum, idque clarissimum est, quia si voluisset excludere illum, non dixisset finis matrimonii est proles, ad quam pervenitur per concubitum carnalem, sed dixisset, finis matrimonii est proles quatenus ad illam pervenitur per concubitum carnalem.

Nec etiam obstat quod idem sanctus Doctor citatus ait, quod si matrimonium referatur ad concubitum carnalem, hoc Divi Josephi cum Deiparâ Matrimonium non fuit perfectum: quia non est necesse ut ad illum concubitum referatur, cum ille non sit propter se, sed propter prolem tanquam matrimonii finem: undè quid refert si proles per illum, vel per alium Deo placitum modum habeatur?

Probatur secundò, quia Matrimonium istud Divi Josephi cum Deiparâ ante Christum conceptum & natum, fuit tantum matrimonium ratum: Sed post Christum natum, fuit aliquid amplius, ergò fuit perfectum. Confirmatur, quia si nunc aliqui conjuges, Deo volente, eodem modo post matrimonium prolem susciperent, quo Beata Virgo & D. Joseph, non illud dissolvere liceret per ingressum in Religionem aut susceptionem Ordinum: nec tales possent altero conjugate professore & vivente alteri nubere, ergò illud matrimonium non esset simpliciter matrimonium ratum, quod dissolvi potest per ingressum & professionem Religionis, sed est perfectum omnimodè & consummatissimum.

Dices, non est perfectum in ratione significationis, unionis Christicum Ecclesiæ, quæ significatio habetur tantum per utriusque inter se copulam, per quam fiunt una caro, & generant prolem: Respondeo, cum unio Christi cum Ecclesiâ sit spiritualis, multò melius significatur per conjunctionem Mariæ & Josephi, quæ fuit in Spiritu, quam per quamcumque aliam copulam aliorum conjugum; cum & illa

Hh3

Divi

Divi Iosephi ex dictis indissolubilitatem habuerit & prolem: unde D. Augustinus lib. 1. de Nuptiis & Concupisc. cap. 11. vocat eam *Sacramentum*, quia nullum divorcium, idest quia nullâ ratione dissolubile, quod in eâ nata sit eis proles Christus Dominus, quemadmodum & filii spirituales ex unione Christi & Ecclesiâ.

XI. Neque tantum hoc matrimonium per illam prolem sic sine concubitu habitam fuit perfectum, sed etiam omnium perfectissimum: nō tantum quia in illo orta est proles infinita, sed etiam propter modum, quoad illam pervenit. Iuvat ad rem audire Augustissimū Augustinum tom. 10. ser. 63. de divers. c. 14.

XII. *Habent*, inquit ibi Augustinus, *uxores magni viri, quales fuisse Patres legimus, & multis documentis invenimus, clamantibus omnino sine dubitatione paginis sanctis. Si qui ergo viri propter creationem tantummodo liberorum uxores habent, si eis posset prestari ut haberent filios sine concubitu (quomodo scilicet habuit D. Ioseph) nonne ineffabili gaudio tantum beneficium amplecterentur? nonne cum ingenti latitiâ susciperent? duo sunt enim opera carnalia quibus constat genus humanum, in quâ duo opera prudentes & sancti ex officio descendunt, imprudentes autem in eâ per cupiditatem ruunt. Quæ sunt ista quibus constat genus humanum? In nobis ipsis primum est, quod pertinet ad sumenda alimenta, quæ utique non possunt sine aliquâ per carnem delectatione sumi, manducare & bibere: si non feceris, morieris. Hoc ergo uno sustentaculo stat genus humanum pro modo naturæ suæ, manducando & bibendo. Sed per hoc sustentaculum sustentantur homines quoad seipsos attinet. Successioni autem non consulunt manducando & bibendo, sed uxores ducendo: sic enim cōstat genus humanum: primo ut vivant homines: sed quia diligentia quantalibet corpori adhibita non possunt utique semper vivere, consequens provisio est ut nascentes succedant morientibus, &c. Et post pauca: Cum ergo sic subsistat genus humanum, & necessaria sint duo sustentacula, de quibus satis dictum est, ad utrumque sapiens, & prudens, & fidelis officio descendit, non libidine cadit. Ad manducandum & bibendum quam multi voraciter irruunt:*

ibi ponentes totam vitam quasi ipsam causam vivendi: nam cum idē manducant ut vivant, idē se putant vivere ut manducant: istos omnis sapiens reprehendit, & maximē divina Scriptura, edaces, ebriosos, helluones, quorum Deus venter est: hos ad mensam non adducit nisi concupiscentia carnis, non indigentia refectio- nis: itaque isti cadunt in escam & potum: illi autem qui descendunt ex officio vivendi, non idē vivunt ut comedat, sed idē comedūt ut vivant, itaq; istis prudentibus & temperantibus si offerretur ut sine cibo & potu viverent, quanto gaudio amplecterēt hoc beneficium, ut quo cadere consueverunt, nec descendere cogentur, sed semper suspenderentur in Domino? Quomodo putatis Heliam accepisse, quando accepit calicem aquæ & collyridam panis, ut satis ei esset in alimentum quadraginta dierum? cum magnâ utique latitiâ: quia propter officium vite, non propter servitutem concupiscentiæ manducabat & bibebat. Tanta hoc prestare si possis homini, qui beatitudinem totam & felicitatem in epulis tanquam pecus in presepi constituit. odit beneficium tuum, repellit à se, panam putat. Sic & in illo officio conjugati, libidinosi homines, uxores non propter aliud querunt, & idē vix tandem ipsis uxoribus contenti sunt. Planè tali homini si diceris quare ducis uxorem? responderet tibi forte vercundatus propter filios: Sed si quis ei diceret, cui sine ulla dubitatione crederet, potens est dare tibi, & omnino dabit tibi Deus filios etiam non operanti opus illud cum uxore: ibi certè concluderetur, atque fatari deberet, quod non propter filios quarebas uxorem. Confitetur ergo infirmitatem: accipiat quod officiosè accipere prædebat.

Prosequitur Divus Augustinus cap. sequenti sic. Illi priores sancti homines Dei, filios querebant, filios suscipere volebant. Ad hoc unum jungebantur faminis, ad hoc faminis miscebantur, ut filios procrearent, idē illis permissum est ut plures haberent: nam si libidine immoderata placeret Deo, sic permitteretur illo tempore, ut & una femina haberet plures viros, quomodo unus vir plures feminas. Quare omnes femina casta non habebant amplius uno viro, vir autem plures feminas, nisi quia plures habere feminas virum unum, pertinet ad proles numerositatem? una autem femina

non quo plures habuerit viros, plures poterit parere filios. Quapropter fratres si Patres nostri non ob aliud quam ad liberos procreandos iungebantur & miscebantur feminis, magnum illis esset gaudium, si prater opus illud carnale, possent habere filios, propter quos habendos ad illud non libidineruebant, sed officio descendebant. Propter hoc Ioseph non erat Pater quia sine concupiscentia carnis susceperat filium: absit ut hoc sentiat castitas Christiana, quod nec Iudaica sentiebat. Hæc D. Augustinus.

XIV. Ex his collige matrimonium cum coitu, sed sine prole valde improprie dici perfectum & consummatum, tum ratione finis, quo caret, qui est ipsa proles non verò coitus, tum ratione amoris qui inter eos languet: sicut enim non sunt perfecte una caro nisi in prole, ita non nisi in illa perfecte ununtur animis, quia proles est unio & nexus conjugum. Quare uti Theologi docent amorem Patris & filii in divinis non esse omnino perfectum ante productionem sui termini, qui est Spiritus sanctus, quidni etiam dicamus conjugum amorem, quamdiu sine prole est, manere imperfectum: verè horum amor titubans est, quia caret fulcro suo, inquietus est, quia caret termino & centro suo: maritus ob hoc culpat Uxorem, Uxor Maritum; inde iurgium, quis dirimat? thalamus eorum non aliud eis videtur quam tumulus, in quo jacent duo corpora semimortua, quandoquidem etsi vitam habent, illam tamen dare minimè possunt. Inde fit quod vix se amare possint, quia de alterius conjugis amore ambigunt. An, inquit illa, me meus diligit sponsus? an, ait ille, me amat ista? quàm tristes illæ cogitationes? sed quantumvis ante triste fuerit conjugium, si prodeat ex eò proles, secum advehet pacem & serenitatem: si fuerint discordes, proles inter illos sanctæ charitatis & pacis fœdera non amplius ruptura restituet, agnoscentque illi se duo ante fuisse, sed jam unum in prole. Liberi denique, sunt simul filii & parentes amoris utriusque conjugis: quomodo hoc? filii utique quia amor conjugum illos generat; parentes verò, quia conjugum amorem nutriunt, sustentant,

conservant, perficiunt.

Quæ cum ita sint, quàm perfectum ergo Divæ Virginis & Sancti Iosephi XV. matrimonium, in quo fuit proles & tam divino modo? sed si proles est nexus & unio conjugum, quantus fuit inter illas amor, quibus tanta proles obtigit? sed quam purus amor, ubi tam purus nexus & tam purè proles? fuit ergo omnium matrimoniorum primū, & inter omnia in omni perfectione matrimonii consummatissimum.

CAPUT XIII.

Quomodo Divus Iosephus ad has nuptias pervenerit?

I. T hujus sanctissimi conjugii inter Mariam & Iosephum, omnium quotquot unquam fuerunt, aut in posterum erunt felicissimi, dispositio ab æterno fuit à Deo solo & singulariter, sic & illius in tempore executio; ut sic sacra illa conjunctio, quæ tantum propter Deum futura erat, esset etiam purè à Deo & per Deum, & sic tota esset Dei.

II. Dispositio quidem fuit singulariter à Deo, non tantum quia non nisi ex ejus consilio & ordinatione, sed (quod singularissimum est, & in quo omnia quæ de eâ dici possunt superat:) quia fuit in ipso divinisimo Dominicæ Incarnationis mysterio inclusa, & ideò cum ipso decreta & volita: cum enim Deus cujus natura, bonitas, cujus opus misericordia est, post prævitum Adæ, & in eo, totius generis humani lapsum, in immensæ pietatis suæ visceribus propositum concepisset illum & hos restituendi, cogitaretque de modo illud perficiendi omnium maximè congruo, vidit illud nullatenus melius præstari posse, quàm si Verbum Divinum eandem, quæ peccaverat, naturam assumeret: idque per Virginem, illam tamen viro nuptam. Quare sicut vidit, sic futurum statuit & decrevit. Neque in hoc ulla difficultas: cum enim ita factum fide constet, ex facto ad decretum argumentari licet. Hinc vide Lector, & secum